

Ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου τῆς Θαυματουργοῦ
(Ἰουλίου ΚΗ')

Ἀπὸ τὶς Διδαχὲς τῆς Ἁγίας πρὸς τοὺς λαϊκοὺς προσκυνητὰς τῆς Μονῆς της στὴν Κωνσταντινούπολι (Θ' αἰὼν)*

Ἡ **μεγάλη** τῆς φήμη εἶχε ἐξαπλωθῆ σὲ ὅλη τὴν Πόλι καὶ ὅλοι προσέτρεχαν στὴν Μονή της, ποθοῦντες νὰ ἰδοῦν τὸ σεβάσμιο πρόσωπό της, νὰ ἀκούσουν τοὺς λόγους της καὶ νὰ ἀπολαύσουν τὶς εὐχές της. **Καὶ** ἐκεῖνη, ἐκπληρώνουσα τὸν νόμον τῆς ἀγάπης, τοὺς φανέρωνε με ζῆλο τὰ τῆς ψυχῆς στὶς ὁμιλίαις της καὶ τοὺς ὠδηγοῦσε στὴν μετάνοια καὶ στὶς συντείνουσες πρὸς ἐπιστροφὴν ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, δείχνοντάς τους τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων καὶ τὸ ἀναπόφευκτον τῆς κρίσεως καὶ τὸν φόβον τῆς κολάσεως, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόλαυσι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.

Ἀκόμη τοὺς ἔλεγε:

«Ἐάν, ὅσο ζοῦμε ἐδῶ, δὲν ἐξαλείψουμε μετὰ τὴν μετάνοια τὰ σφάλματά μας καὶ δὲν καθαρισθοῦμε ἀπὸ τὶς ἁμαρτίαις μας, τότε, ὅπως μετὰ τὴν ἐξοδό μας δὲν θὰ ὑπάρχη ἐξομολόγησις καὶ μετάνοια, ἔτσι δὲν θὰ ὑπάρχη οὔτε καὶ ἀποφυγὴ τῆς ἐτοιμασμένης γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς κολάσεως καὶ τιμωρίας».

Τοὺς παρήγγειλε νὰ ἀπέχουν κυρίως ἀπὸ τὴν **διαφορὰ** τῶν σαρκικῶν ἁμαρτιῶν, ἀπὸ τὴν **πλεονεξία** καὶ τὴν **ἡδυπάθεια**.

Ἔλεγε: **«Γιατὶ** τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πέφτουν σὲ αὐτὰ τὰ ἁμαρτήματα καὶ κλονίζονται στὴν ζωὴ τους, ὁ διάβολος τοὺς αἰχμαλωτίζει εὐκόλα, ὅπως ὁ κυνηγός, ὁ ὁποῖος πιάνει ἀμέσως μέσα στὰ δίχτυα του τὸ θήραμά του. **Φροντίσατε, ὅσο εἶναι δυνατόν, νὰ καλλιεργήτε τὶς ἀρετὲς τῆς ἐλεη-**

μοσύνης, τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς ἐγκρατείας καὶ πάντοτε νὰ μετανοῆτε γιὰ τὰ παραπτώματά σας· διότι καθημερινῶς πολλὲς εἶναι οἱ αἰτίες τῶν σφαλμάτων μας. **Πρέπει ἀκόμη καὶ τὴν γλῶσσα μας νὰ τὴν ἀσκοῦμε ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ ἔχουμε πρόχειρες τὶς ὕβρεις καὶ τὶς συκοφαντίες. Γιατί, ὅπως ἀκούσαμε, ὁποῖος εἰπεῖ στὸν ἀδελφό του “μωρέ” (Ματθ. ε’22), θὰ εἶναι ἔνοχος στὸ αἰώνιον πῦρ. Διότι εὐκόλη εἶναι ἡ ἁμαρτία τῆς γλώσσης καὶ ἐπικίνδυνη, ἐπειδὴ τὸ νὰ ἁμαρτήση κανεὶς μὲ ἄλλον τρόπο δὲν εἶναι εὐκαιρο, ἐνῶ μὲ τὴν γλῶσσα εἶναι πρόχειρο.**

»**Νὰ ἀποφεύγετε ἐντελῶς τοὺς ὄρκους καὶ νὰ μὴ διασύρετε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ γιὰ περιττὰ καὶ μηδαμινὰ προφάσεις, γεγονὸς τὸ ὁποῖο προκαλεῖ φρίκη στοὺς Ἀγγέλους· διότι τοῦτο εἶναι καταφρόνησις τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐφ’ ὅσον αὐτὸς ποὺ καταφρονεῖ κάποιον πρᾶγμα θὰ καταφρονηθῆ ἀπὸ αὐτό, τί θὰ ὑποστῆ αὐτὸς ποὺ θὰ καταφρονηθῆ ἀπὸ τὸν Θεόν; Πῦρ μᾶς περιμένει γιὰ νὰ μᾶς δοκιμάσῃ καὶ νὰ ξεχωρίσῃ τὸν δίκαιο ἀπὸ τὸν ἀσεβῆ. Ἄς σεβώμεθα λοιπὸν καὶ ἄς φοβούμεθα τὸν Θεὸ καὶ ἄς μὴ περιφρονοῦμε τὴν σωτηρία μας· ὁ Θεὸς μᾶς ἐδημιούργησε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γιὰ νὰ ἀνῆκουμε σὲ Αὐτὸν καὶ στὴν κληρονομία Του καὶ ὄχι στὴν παράταξι τοῦ διαβόλου, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐτοιμάσθηκε ἡ αἰώνια κόλασις, ὥστε μαζί του νὰ ριφθοῦμε καὶ νὰ κολασθοῦμε στὸ ἀνυπόφορο καὶ ἄσβεστο αἰώνιον πῦρ. Βεβαίως τὸ νὰ ἁμαρτάνουμε εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας. Ἔργο ὁμῶς τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ μᾶς ἐλεῆ καὶ νὰ μᾶς συγχωρῇ, ἀλλὰ μόνον ἐκείνους ποὺ ἔχουν συναίσθησι τῆς μηδαμινότητός τους καὶ τὴν ὁμολογοῦν ἐνώπιόν Του καὶ ζητοῦν μὲ δάκρυα τὴν ἄφεσι τῶν ἐπταισμένων».**

Ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὰ παρόμοια, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συγκλητικοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπισκέπτονταν, ἐδιδάσκοντο κατὰ τὸν βίον, καὶ ἐπιφανεῖς γυναῖκες καὶ παρθένοι ἄρχισαν νὰ εἶναι προσεκτικὲς στὴν ζωὴ τους καὶ νὰ ἀκολουθοῦν μὲ πολλὴ προθυμία τὴν ὁδὸ ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἀληθινὴ ζωή. Ὅλοι μάλιστα ὠμιλοῦσαν συνεχῶς γιὰ τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν ἐθαύμαζαν. Καὶ αὐτὴ δὲν ἔπαυε νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸ καὶ νὰ προσεύχεται ὁλονυκτίως...

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ, τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνησι, καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

(*) Βλ. «Βίος καὶ Πολιτεία τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης Ἡγουμένης τῆς Μονῆς τοῦ Χρυσοβαλάντου», §§ 34-37, στὸ Δημητρίου Τσάμη, *Μητερικόν*, τόμος Β', σελ. 270, 272, ἐκδ. Ἀδελφότητος «Ἡ Ἁγία Μακρίνα», Θεσσαλονίκη 1991.

• Νεοελληνικὴ ἀπόδοσις: Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. τεύχους 315/Ἰούλιος-Αὐγούστος 2003, σελ. 264.